

domsforsørgelses spørgsmaalet, og indtil man kan paavise, at Tallene er forkerte, forekommer det mig, at man maa holde sig til de Tal, der foreligger.

Og hvad Enkebørnsforslaget angaar, ved det ærede Medlem Hr. Vanggaard, at jeg har stillet i Udsigt, at et Forslag vilde blive stillet, hvorved Udgifterne vilde blive reduceret. Men selv om man nu holder sig til de 9 Mill. Kr., som man har beregnet, at de Ændringer, der blev foreslaaet i Fjor, og som igen er foreslaaet i Aar, vilde have til Resultat, hvis de vedtages, saa er der dog slet ikke Tale om, at man kommer op paa de 20—25 Mill. Kr., som det ærede Medlem Hr. Vanggaard regnede med. Det højeste, der saa kan være Tale om, bliver 12 Mill. Kr., og disse 12 Mill. Kr. falder jo ikke paa Staten alene — og her er det Statsudgifter, man diskuterer — en meget væsentlig Del af dem falder paa de respektive Kommuner.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard og enkelte andre Medlemmer har ogsaa udtalt sig om, hvorvidt det var muligt fortsat at yde de store Beløb i Henhold til Aldersrenteloven, og har udtalt sig til Gunst for den Betragtning, at man ikke fortsat kunde yde disse store Beløb, men maatte gaa til en Forsikring, og man har ogsaa spurgt om, hvorledes det gik med den Kommission, der har hele Aldersforsikrings spørgsmaalet til Overvejelse. Jeg kan svare her, som jeg svarede forleden Dag i Landstinget, da Spørgsmaalet laa for dør, at Kommissionen endnu ikke har tilendebragt sit Arbejde, hvilket navnlig skyldes den Omstændighed, at et enkelt Medlem af den, et Medlem, der for nylig, i hvert Fald ikke for saa lang Tid siden, er blevet udnævnt, har paataget sig at ville stille et nyt Forslag, og Beregningerne af Virkningerne deraf er endnu ikke foretaget. Jeg haaber imidlertid, at Udvalget forholdsvis hurtig maa kunne tilendebringe sit Arbejde, saaledes at man maa kunne komme til Klarhed over, hvilke Muligheder der er at regne med paa Grundlag af det Arbejde, som dette Udvalg har foretaget.

Foranlediget af nogle Bemærkninger, som den højtærede Finansminister forleden fremsatte vedrørende Forholdet mellem de Beløb, visse Kommuner fik i Tilskud gennem Aldersrenteloven, og de Beløb, de til Gen-

gæld ydede i Form af Statsskat, fremførte det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen en Række Betragtninger over, hvad Landkommunerne ydede i Form af Aldersrente i Sammenligning med, hvad Bykommunerne ydede, og det ærede Medlem naaede til det Resultat, at Landkommunerne egentlig var haardest spændt for, og nævnte som Eksempel herpaa Broager Sogn i Sønderborg Amt. De Tal, det ærede Medlem fremførte, var ogsaa rigtige, men de Slutninger, han drog af Tallene, var, som den højtærede Finansminister allerede har gjort opmærksom paa, ganske urigtige.

Det ærede Medlem vilde drage den Slutning af Sammenligningen mellem Broager og Sønderborg, at Landkommunerne betalte forholdsvis mere i Aldersrente end Købstadkommunerne. De virkelige Tal hele Landet over ser saaledes ud: I 1919—20, da vi endnu havde Aldersforsørgelsesloven, udrededes der i Form af Aldersforsørgelse i Hovedstaden 15,8 Millioner, i Provinsbyerne 13,5, i Landdistrikterne 15,6, i alt godt 45 Mill. Kr. I 1923—24, som er det sidste Aar, jeg har de rigtige Tal for, og da vi havde faaet Aldersrenteloven, var Forholdet det, at der i Hovedstaden udrededes i Form af Aldersrente 21 Millioner, i Provinsbyerne 21,4, i Landdistrikterne 29,6, i alt 72 Mill. Kr. Det bliver pr. Indbygger i 1919—20: i Hovedstaden 22,95 Kr., i Provinsbyerne 20,75, i Landdistrikterne 9,17, i Gennemsnit for hele Landet 14,76 Kr. pr. Indbygger. I 1923—24, da vi havde Aldersrenten at regne med, er Tallene saaledes: i Hovedstaden 29,7 Kr., i Provinsbyerne 29,13, i Landdistrikterne kun 15,59, gennemsnitlig for hele Landet 21,47 Kr. pr. Indbygger. Man vil heraf se, at Landkommunerne er betydeligt under Gennemsnitstallet og meget under det Beløb, der ydes baade i Hovedstaden og i Provinsbyerne pr. Indbygger i Form af Aldersrente. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvorledes det kan være, at Broager Kommune har et særlig højt Aldersrentebeløb at udrede i Forhold til andre Kommuner. Jeg kan for Resten meddele, at Broager ikke er den Kommune i Sønderborg Amt, der har det højeste Tal. Den lille Kommune Pøl er endnu højere, idet der her i 1923—24 udrededes 27,05 Kr. pr. Indbygger. Men saa er der andre Kommuner i Sønderborg Amt, der yder meget